

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., X. B., IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom G., X. B., IČO: X., proti povinnému: **A.**, nar. X., bytom H., X. H. V., **o vymoženie 610,77 eur s príslušenstvom**, vedenej súdnym exekútorom JUDr. J., so sídlom Exekútorského úradu v Ž., P., pod sp. zn. EX 808/2005, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18Er/1772/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 19. marca 2013 č. k. 1CoE/221/2012-49, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 19. marca 2013 č. k. 1CoE/221/2012-49 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe notárskej zápisnice spísanej 5. júna 2005 notárom JUDr. O. so sídlom v P. pod č. N 2577/2005, NZ 25353/2005, NCRLs 25017/2005 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Žilina uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Žilina uznesením zo 7. augusta 2012 č. k. 18Er/1772/2005-23 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Oprávnenému uložil, aby nahradil súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 37,33 eur. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi oprávneným a povinným bola uzavretá dňa 20. decembra 2004 Zmluva o úvere (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „zmluva“), z ktorej vyplýva, že povinný v nej splnomocnil advokáta Mgr. T. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jeho mene uznal jeho záväzok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Následne Mgr. T. na základe predmetného splnomocnenia požiadal v mene povinného o spísanie notárskej zápisnice, a to osvedčenia o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s exekúciou. Za povinného vyhlásil, že v prípade neuhradenia dlhu v lehote do 4. júla 2005 súhlasí s exekúciou v zmysle § 63 Exekučného poriadku s tým, aby notárska zápisnica bola použitá ako exekučný titul. S poukazom na ustanovenie § 58 ods. 1 Exekučného poriadku súd uviedol, že exekučný súd je povinný ex offo v priebehu celého exekučného konania skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj spôsobilý exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Ďalej súd poukázal na § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku a § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že v danom prípade povinný na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu v zmluve splnomocnil Mgr. T. a to tak, že udelené plnomocenstvo pre tohto advokáta vyplýva z obsahu zmluvy a bolo na nej predtlačené s vopred určeným advokátom – Mgr. T.. Súd mal preukázané, že predmetné plnomocenstvo ako jednostranný právny úkon bolo spísané priamo v zmluve o úvere bez ďalšej prezentácie prípadného zmluvného vzťahu medzi advokátom a povinným. V konaní nebolo preukázané, že dohoda o plnomocenstve ako dvojstranný právny úkon bola platne uzavretá. Nemožno konštatovať, že dlžník podpísaním zmluvy o úvere mienil uzavrieť zmluvu o plnomocenstve s určeným advokátom Mgr. T. a nebolo preukázané, že mal možnosť prejaviť slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý by hájil výlučne len jeho záujmy. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že meno Mgr. T. bolo zakomponované priamo do predtlaču zmluvy, teda advokát bol vybraný priamo oprávneným nenasvedčuje tomu, že Mgr. T. bude hájiť záujmy osoby, ktorá mu plnú moc udelila, ale naopak bude hájiť záujmy subjektu, ktorý ho vybral a uviedol do predtlaču zmluvy – oprávneného, ktorého okrem iného zastupoval aj v mnohých iných súdnych konaniach. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotnej notárskej zápisnice, keď súčasťou uznaného dlhu mali byť i trovy právneho

zastúpenia, ktoré bol povinný zaviazaný uhradiť oprávnenému. Ďalej mal súd za to, že splnomocnenie v zmluve je koncipované široko a všeobecne, čo dáva široký priestor pre splnomocnenca Mgr. T. na konanie a právne úkony v mene povinného. Takáto všeobecná a široká formulácia splnomocnenia spôsobuje jeho neurčitosť a tým aj jeho neplatnosť. Uviedol, že povinný splnomocnil Mgr. T., aby v jeho mene uznal záväzok, ktorého konkrétnu výšku v čase udelenia plnej moci nebolo možné predpokladať. Neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý, navyše ani nie je možné predpokladať, či vôbec k omeškaniu dôjde a ak áno tak v akom rozsahu. Okrem toho splnomocnenec v notárskej zápisnici určil lehotu, v ktorej má povinný uhradiť záväzok, hoci takéto oprávnenie mu z udeleného splnomocnenia priamo nevyplýva a povinného tak zaviazal k povinnosti a lehote, o ktorej povinný ani nemohol mať vedomosť. Predmetné splnomocnenie súd vyhodnotil ako absolútne neplatné v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje, že toto splnomocnenie nevyvoláva žiadne právne účinky. Z toho dôvodu je potom notárska zápisnica nulitným právnym aktom a nie je spôsobilým exekučným titulom na podklade, ktorého by bolo možné viesť exekúciu. Na náhradu trov exekúcie súd zaviazal oprávneného podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Konštatoval, že vo výrokoch odvolaním nenapadnutých ponecháva uznesenie súdu prvého stupňa nedotknuté. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil z dôvodmi, ktoré uviedol súd prvého stupňa vo svojom uznesení podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), konštatoval ich správnosť a odkázal na ne. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že materiálnym predpokladom každej exekúcie je existencia spôsobilého exekučného titulu. Uviedol, že po zistení, že pri spisovaní notárskej zápisnice nebol prítomný povinný a prehlásenie o uznaní právneho záväzku a súhlas s vykonateľnosťou tejto zápisnice urobil niekto iný, bol súd prvého stupňa povinný skúmať platnosť tohto právneho úkonu. Uviedol, že súd prvého stupňa neprekročil svoju právomoc, keď posudzoval súvislosti udelenia plnomocnenstva povinným. Jedným zo základných predpokladov materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinného s obsahom tejto zápisnice a s jej vykonateľnosťou. Ak uvedené vykonáva osoba odlišná od povinného je nutné sa dôsledne zaoberať existenciou riadneho plnomocnenstva zo strany povinného pre túto osobu. Aj odvolací súd dospel k záveru o neexistencii všetkých podstatných náležitostí

právneho úkonu (dohody o plnomocenstve, ktorú povinný udelil Mgr. T.), v dôsledku čoho je nutné tento právny úkon považovať za absolútne neplatný. Odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvého stupňa o neakceptovateľnej kolízii záujmov Mgr. T. pri zastupovaní povinného v procese spísania notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Je nepochybné, že pri spísaní notárskej zápisnice Mgr. T. bol v kontakte výlučne s oprávneným. Takýto stav, keď zástupca koná v mene povinného, ale pri úkone komunikuje výhradne s oprávneným nie je prípustné posúdiť inak ako kolíziu na strane zástupcu, ktorá vylučuje platnosť takéhoto právneho úkonu. Takýmto dojednaním v zmluve o úvere sa obchádzajú kogentné ustanovenia týkajúce sa zastupovania dvoch strán, ktorých záujmy navzájom kolidujú (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 18 ods. 1 a § 21 písm. a/ Zákona č. 586/2003 o advokácii) a dlžník sa v podstate vopred vzdáva svojich práv. Odvolací súd preto notársku zápisnicu nepovažoval za exekučný titul súladný so zákonom. Ďalej uviedol, že exekučný súd je povinný ex offo v priebehu celého exekučného konania skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Súd prvého stupňa preto neprekročil rámec prieskumnej právomoci formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ uviedol, že v prejednávanej veci nebolo potrebné obrátiť sa s predbežnou otázkou k výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, preto návrh oprávneného na prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia zamietol.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 Zákona č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože súdy rozhodovali o materiálnych a formálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu v čase, keď už bolo o nich právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je

po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali ustanovenia § 44 ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ustanovenia § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. ochrane spotrebiteľa a tiež Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky:

1/ Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť ho kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda, aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy ?

2/ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi ?

Uvedený návrh na prerušenie dovolacieho konania dovolateľ odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru EÚ by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Oprávnený svoje dovolanie doplnil podaním doručeným Najvyššiemu súd Slovenskej republiky 09. augusta 2013, v ktorom rozšíril argumentáciu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Namietal, že exekučný súd neumožnil účastníkom konania (osobitne oprávnenému) viesť kontradiktórne konanie, v ktorom by mohli uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam v súvislosti s neprijateľnosťou zmluvnej podmienky. Tieto procesné nedostatky neboli odstránené ani revíznou činnosťou odvolacieho súdu na základe podaného opravného prostriedku, a to napriek tomu, že oprávnený v odvolaní túto vadu konania - odňatie možnosti konať pred súdom namietal.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. skúmal najskôr, či je dôvodný návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že takýto návrh nie je dôvodný.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré sú uvedené vyššie.

V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že konanie pred Súdnym dvorom EÚ o predbežnej otázke má povahu osobitného, nesporového a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože Súdny dvor EÚ v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci

pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade ani procesné vady konania v zmysle § 237 písm. f/, resp. písm. g/ O. s. p.

Vyriešenie právnych otázok nastolených dovolateľom v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdného dvora EÚ. Nie sú interpretované právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa dovolateľ domáhal. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázka výkladu komunitárneho práva pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, preto návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje preto rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide

o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené procesná prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/, g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Procesná prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, f/, O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr osobitne zamerá, či oprávnenému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tak ako to tvrdí vo svojom dovolaní.

Vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo podať, predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide tak aj vtedy, ak súd nerozhodol o procesnom návrhu účastníka konania.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že oprávnený vo svojom odvolaní (č. 1. 32) podanom proti uzneseniu súdu prvého stupňa navrhol, aby súd postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. konanie prerušil a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 /prvá a druhá veta/ Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 /prvá veta/ Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok (č. 1. 34). V tejto súvislosti oprávnený uviedol, že pre exekučný súd by malo byť otázne aj to, či je v súlade s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok možné opakované uskutočnenie revízneho postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to bez akejkoľvek časovej limitácie.

Z obsahu spisu dovolací súd tiež zistil, že odvolací súd o tomto procesnom návrhu oprávneného na prerušenie konania nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré sa s uvedeným návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Uvedeným postupom tak odvolací súd odňal oprávnenému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Zistená vada konania súčasne zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Táto procesná vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou nie je možné považovať za správne.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku zrušil podľa § 243b ods. 2 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odvolací súd posúdi návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a rozhodne o ňom.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní nezaoberal.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. júla 2014

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová